

FREE CINEMA

82

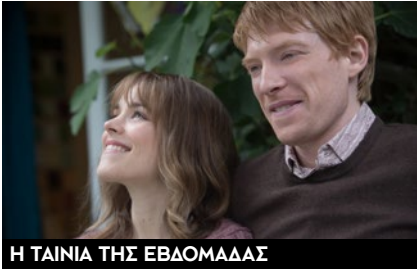
17 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2013

ON TIME, I THINK THAT
TRUE LOVE
WAS CALLING...

17 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2013

Η ΤΑΙΝΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

ΟΣΑ ΦΕΡΝΕΙ Ο ΧΡΟΝΟΣ

**ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ
ΥΠΟΘΕΣΗ**

**ΜΙΑ ΣΤΑΣΗ
ΠΡΙΝ ΤΟ ΤΕΛΟΣ**

ΝΕΑ & ΟΜΟΡΦΗ

RIDDICK

ΜΕΕΤ MR. KLEIN

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ
ΣΥΝΗΘΙΣΜΕΝΟΣ
ΚΡΙΤΙΚΟΣ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

17 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2013

**FREE
CINEMA**

FREE CINEMA | ΤΕΥΧΟΣ #82
WWW.FREECINEMA.GR

Διεύθυνση

Ηλίας Φραγκούλης

Σχεδιασμός

The Comeback

Κείμενα

Δημήτρης Δημητρακόπουλος

Άγγελος Μαύρου

Παναγιώτης Παναγόπουλος

Ιωάννα Παπαγεωργίου

Ηλίας Φραγκούλης

FOLLOW US ON

© 2013 FREE CINEMA
All Rights Reserved

Το περιεχόμενο του FREE CINEMA, στην όποια μορφή του (site, pdf), προστατεύεται από τις εθνικές (Ν.2121/93 ως ισχύει) και διεθνείς διατάξεις περί Πνευματικής Ιδιοκτησίας.

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή, αντιγραφή, πώληση, μίσθωση, χωρίς δικαίωμα παραχώρηση, αναδημοσίευση, διανομή, έκδοση, εκτέλεση, μεταγλώττιση, φόρτωση (upload), κατέβασμα (download), διαμόρφωση, δημιουργία αντιγράφων site (mirroring), τροποποίηση των σελίδων ή/και του περιεχομένου του με οιονδήποτε τρόπο, τμηματικά ή περιληπτικά, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδειά μας.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΗΛΙΑΣ ΚΥΡΙΑΖΗΣ

Δεν εννοώ το FREE CINEMA και τα νούμερά του (λύσσα με το ποιος τα έχει... μεγαλύτερα, πια!). Μιλάω για εμάς. Τους ανθρώπους που βιώνουμε το κάθε επόμενο μετα-γενέθλιο σοκ...

Μεγαλώνοντας, διαπιστώνω όλο και περισσότερο μια ανησυχητική εντύπωση που μου γεννήθηκε προ ολίγων δεκαετιών: δε θα μεγαλώσω **ποτέ!** Όπου «μεγαλώσω» θα έπρεπε να γράφει «γεράσω», καταλαβαίνεις. Αλλά δεν την αγαπώ αυτή τη λέξη. Δεν είμαι fan τού να μετράω αντίστροφα. Γιατί στο... κάποιο προχωρημένο της ηλικίας μας, μετράμε αντίστροφα. Και φοβόμαστε. Αυτό το τελευταίο δεν το έχω. Έχω δείξει κατανόηση προς το... φινάλε αυτής της ιστορίας από παλιά. Θα μου άρεσε, όταν έρθει να με ζητήσει ο κύριος Θάνατος, να μην είμαι εδώ, που έλεγε και ο Γούντι Άλεν, αλλά, τι τα θες, κάποτε θα συναντηθούμε, ας το δεχτούμε με χαλαρότητα και την πρέπουσα δόση σαρκασμού.

Φόβος, καθόλου. Μονάχα ένα πράγμα με στενοχωρεί. Που στο υποτιθέμενο «μετά» (λίπασμα το λέω εγώ, ως agnostic, εσύ περίμενε τους

ουρανούς και τ' άστρα...), εγώ... δε θα είμαι εδώ για να βλέπω τις ταινίες που θα γυρίζονται. Ζηλεύω τόσο με αυτή την ιδέα! Ζηλεύω τους επόμενους από εμένα και τους σιχτιρίζω για τα φιλμ που θα μπορούν να βλέπουν στο μέλλον, χωρίς εμένα. Υπάρχει ένας μοναδικός τρόπος να μην αισθάνομαι έτσι, αλλά το βρίσκω κάπως **εγωιστικό** να ευχηθώ για το τέλος της ανθρωπότητας - και του πλανήτη μαζί, εννοείται.

Μετά μου περνάει. Θέλει κάμποσες μέρες, αλλά μου περνάει. Χαίρομαι με τις εκατοντάδες ευχές, βρίσκω τη γαλήνη στις λιγοστές, χρήσιμες αγκαλιές και αγωνιώ να ζήσω ακόμη πιο όμορφα... με την επόμενη ταινία που θα αγαπήσω. Όπως το «**Όσα Φέρνει ο Χρόνος**» που βγαίνει σήμερα, τη «**Frances Ha**» που παίζει και για τέταρτη εβδομάδα (κι έχω... κατουρηθεί από χαρά γιατί θα πάω να την ξαναδώ στη γειτονιά μου), το «**Εγώ ο Απαισιότατος 2**» (για τα Minions, με ξέρεις) και το «**Prisoners**». Ωραία έργα να 'χουμε, μωρέ, κι ας μεγαλώνουμε!

Ηλίας Φραγκούλης

ΟΣΑ ΦΕΡΝΕΙ Ο ΧΡΟΝΟΣ (2013)

(ABOUT TIME)

Είδος

Ρομαντική Κομεντί

Σκηνοθεσία

Ρίτσαρντ Κέρτις

Καστ

Ντόνοβ Γκλίσον,
Ρέιτσελ ΜακΆνταμς,
Μπιλ Νάι

Διάρκεια

123'

Διανομή

UIP

του Ηλία Φραγκούλη

Ο Τιμ γιορτάζει τα 21 του χρόνια με την πιο τρελή αποκάλυψη από τον πατέρα του, που αφορά το μεγαλύτερο μυστικό που κρύβουν όλοι οι άνδρες στην οικογένειά του: μπορεί να ταξιδέψει στο χρόνο! Αρκεί να βρεθεί σ' ένα σκοτεινό χώρο, να σφίξει τις γραθιές του και να σκεφτεί το χρονικό πλαίσιο του παρελθόντος στο οποίο θέλει να επιστρέψει. Πρέπει, όμως, να προσέξει να μην αλλάξει δραματικά κάτι από το μέλλον...

Υπάρχει ένα κινηματογραφικό είδος που εγώ αποκαλώ «μόνο στο σινεμά». Όταν το αναφέρω σε κουβέντες με παρέα, στην αρχή, όλοι παρεξηγούν την πραγματική έννοια της «ορολογίας». Δεν εκφράζει τη δυσπιστία του «Όχι, ρε φίλε, αυτά μόνο στο σινεμά συμβαίνουν!» και δεν αποκωδικοποιείται με τρόπο αρνητικό. Το δικό μου «μόνο στο σινεμά» ταιριάζει καλύτερα με τα συναισθήματα, αυτό το «μεγαλύτερο κι απ' τη ζωή» που λέμε, χωρίς να έχει τη σημασία, τη βαρύτητα της έκφρασης, αλλά με τη δύναμη που μπορεί να έχει εκείνο το έργο που θα σε πάρει από μια συγκεκριμένη ψυχολογική διάσταση και θα σε... σηκώσει κάπου εντελώς αλλού! Σα να μπαίνεις μέσα σε μια κινηματογραφική αίθουσα και να είσαι κομμάτια, από κούραση και στενοχώριες, και να βγαίνεις μετά το τέλος της προβολής... άλλος άνθρωπος! Αυτό είναι το «μόνο στο σινεμά». Και, συνήθως, οι ταινίες του Ρίτσαρντ Κέρτις το κάνουν αυτό. Συνέβη με το «Αγάπη Είναι...» (2003), επαναλαμβάνεται και με το «Όσα Φέρνει ο Χρόνος».

Ναι, η ταινία πατάει πάνω σε κλασικές συνταγές του είδους της ρομαντικής κωμωδίας. Είναι άδικο, όμως, να κατηγορείς έναν από τους σεναριογράφους που έφτιαξαν αυτές τις συνταγές εξαρχής (βλέπε «Τέσσερις Γάμοι και Μια Κηδεία»). Ο Ρίτσαρντ Κέρτις είναι ένα εξαιρετικό ταλέντο για το είδος. Ξέρει τι θα πει χιούμορ. Ξέρει τι θα πει ρομάντζο. Ξέρεις τις γυναίκες. Ξέρει και την ανδρική ιδιουσυγκρασία,

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Είναι ένας άσχημος που μπορεί και ταξιδεύει στο παρελθόν και μπορεί να κάνει ό,τι του καυλώσει και... πιάνει ΜΙΑ γκόμμενα, μια κοινή γυνακούλα, μια τύπου «γλυκούλα»! Πόσο ξενέρα; Ποιος караγκιόζης επιτρέπει να γυρίζονται τέτοιες ανοησίες;

προφανώς. Ξέρει από σχέσεις. Ξέρει πολύ καλά να γράφει για ενήλικες, αλλά με έναν τρόπο που αγγίζει και νεαρότερες ηλικίες θεατών. Παραδόξως, θα έλεγα πως οι ταινίες του είναι... για όλη την **οικογένεια!** Δίνω έμφαση στην τελευταία λέξη γιατί ο θεσμός της οικογένειας είναι κάτι που έχουμε ζήσει όλοι μας - ακόμη κι αν δεν υπάρχει η πρόθεση να διαιωνιστεί από όλους μας... Δε θα τις αποκαλούσα «πανανθρώπινες» τις ταινίες αυτές. Απλά, ένα ευκολοχώνευτο, feel good δίωρο κινηματογραφικής θαλπωρής, κάτι σαν το κυριακάτικο τραπέζι με όλη την οικογένεια. Παλιομοδίτικη κατάσταση, αλλά με γράψιμο στο πλαίσιο του σήμερα. Ως σκηνοθέτης, από την άλλη, δεν έχει να επιδείξει κάτι το ιδιαίτερο, διεκπεραιωτής είναι ο άνθρωπος, δεν πουλάει κάτι άλλο, οι ερμηνείες στα δύο φιλμ που γύρισε ο ίδιος τα τελευταία χρόνια δείχνουν αβίαστα φυσικές, χωρίς δραματικό στόμφο, και η φιγούρα μιας κάποιας βρετανικής παράδοσης πίσω από το φακό δεν ανήκει εδώ. Είπα «αβίαστα»; Δείτε τούτο το φιλμ κι ύστερα τολμήστε να ξαναδείτε το «**Av...**» του Παπακαλιάτη, για παράδειγμα...

Μέσα στο γνωστό πλαίσιο των ισορροπημένων δόσεων ρομαντικού, αισθηματικού, κωμικού αλλά και δραματικού, αυτή τη φορά ο Κέρτις προσθέτει το στοιχείο του φανταστικού, το οποίο σου πασάρει σα να πρόκειται για κάτι ρεαλιστικό, αληθοφανές. Φυσικά

και δεν είναι το... «**Back to the Future!**» Το εύρημα των ταξιδιών πίσω στο χρόνο λειτουργεί ως ένα ευρηματικό twist που οφείλει να σου πουλήσει την κινηματογραφική «παραμύθα». Ο ήρωας του φιλμ χρησιμοποιεί αυτή τη μαγική ικανότητά του για να βρει την αγάπη και να αναμετρηθεί με τον ίδιο του τον εαυτό, τα κλισέ της ερωτικής ζωής και το happy end, που ο θεατής ζητά να βρει στο σινεμά. Μέχρι το φινάλε, ο τελευταίος - ελπίζουμε να - έχει γίνει πιο σοφός.

Η δεύτερη «καινοτομία» εδώ είναι το target group. Υποψιάζεσαι πως μιλάμε για ένα τυπικό chick flick, όμως, το «Όσα Φέρνει ο Χρόνος» επιχειρεί να βάλει στο παιχνίδι και το ανδρικό κοινό, μέσω της σχέσης πατέρα και γιου, ενός δεσμού που ακουμπάει με απίστευτη ωριμότητα, ευαισθησία, χωρίς γνώριμες φόρμουλες... δακρυϊκές. Η χημεία του καστ ενισχύει την ταύτιση και ο Μπιλ Νάι σκορπίζει τη χαρισματικά cool αύρα του, για να καταλήξει σε ένα τουμπάρισμα συγκίνησης που δε θα καταλάβεις ότι χτιζόταν καθ' όλη τη διάρκεια της ταινίας.

Οι ενστάσεις έρχονται στο δεύτερο μισό, μετά την εγκυμοσύνη του πρωταγωνιστικού ζευγαριού, στην εμφάνιση μερικών δραματικών κορυφώσεων, που ξέρεις πότε θα σκάσουν αν τσεκάρεις τη διάρκεια με το ρολόι, και στις πιο εκβιασμένα ζορικές κρίσεις του σογιού. Και το ηθικό δίδαγμα είναι αρκετά

πιο αδύναμο από τη συγκλονιστικά γραμμένη και στημένη εισαγωγή του αεροδρομίου στο «Αγάπη Είναι...», που σε χτυπούσε σα σφαλιάρα στον ψυχισμό (με καλή ενέργεια, βέβαια) προτού καν μπεις στην πλοκή του φιλμ. Αλλά η επικάλυψη του έργου δεν είναι εκείνη η ζαχαρώδης ουσία που θα σου διαλύσει το στομάχι ή θα εξολόθρευε έναν διαβητικό! Ξέρεις πως το «Όσα Φέρνει ο Χρόνος» περιλαμβάνει μια (τουλάχιστον) σκηνή γάμου, η οποία τυγχάνει να είναι και η πιο αστεία που έχουμε δει εδώ και δεκαετίες. Υποψιάζεσαι πως θα υπάρχει και μια (τουλάχιστον) κηδεία. Τα υπόλοιπα είναι βγαλμένα από τη ζωή, είναι το σινεμά που σου φτιάχνει τη ζωή, είναι οι στιγμές που το κάνουν αξέχαστο κι ύστερα... η ευθύνη να βαδίσεις ως καλύτερος άνθρωπος στην αληθινή ζωή, εκεί έξω, είναι δική σου υπόθεση.

Ο πατέρας του Τιμ δίνει τη συμβουλή στο γιο του να προσπαθεί να ζει την κάθε μέρα... δυό φορές! Τη μια για να βιώσει αυτά που θα του φέρει η καθημερινότητα και τη δεύτερη για να κρατάει τις ομορφότερες γεύσεις της, προσέχοντας και απολαμβάνοντας ξανά τις λεπτομέρειες, σχεδόν σα θεατής. Το ξέρουμε πως αυτό δεν μπορεί να συμβεί στην πραγματικότητα. Μπορείς, όμως, να κάνεις το πιο απλό πράγμα στον κόσμο: να ξαναδείς το «Όσα Φέρνει ο Χρόνος». Ειλικρινά, κάποτε θα θελήσεις να **γυρίσεις** ξανά σε αυτό.

EINAI GIA MENA:

Εάν σε ενοχλεί η «ελαφρότητα» του είδους, νομίζεις πως οι συνταγές απέχουν από την υπαρξιακή λογική σου και προσκυνάς το arthouse τής... μη διασκέδασης, ας μη «χαλιόμαστε». Αν και ξέρω πως κάποτε θα το πετύχεις να παίζει στην τηλεόραση και εκεί, κρυφά, θα κολλήσεις πάνω του, με ένα κουτί χαρτομάντιλα ανά χείρας... Οι υπόλοιποι θεατές, εντελώς ακομπλεξάριστα και δίχως ίχνος τύψεων, σπεύσατε! Και ανακαλύψτε κι ένα ξεχασμένο τραγούδι του Τζίμι Φοντάνα που θα κάνει την καρδιά σας να σπαρταράει για πάντα, μαζί με το θαυμαστό χαμόγελο της ικανοποίησης που βρίσκουμε... «μόνο στο σινεμά».

LINK ME

official site

official trailer

imdb

facebook page

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΥΠΟΘΕΣΗ (2013)

(POZITIA COPILULUI)

Είδος

Κοινωνικό Δράμα

Σκηνοθεσία

Κάλιν Πέτερ Νέτζερ

Καστ

Λουμινίτα Γκεοργκίου,
Φλορίν Ζαμφιρέσκου,
Βλαντ Ιβάνοφ,
Μπόγκνταν Ντουμιτράτσε,
Αντριάν Τιτιένι

Διάρκεια

112'

Διανομή

SEVEN FILMS

του Δημήτρη Δημητρακόπουλου

Εύπορη Ρουμάνα σκηνογράφος - αλλά πάνω από όλα μάνα - βλέπει το γιόκα της προσαχθέντα για το φόνο ενός μικρού αγοριού σε αυτοκινητικό δυστύχημα για το οποίο ευθύνεται ο ίδιος. Η ποινή που κρέμεται πάνω από το κεφάλι του μπορεί να φτάσει τα δεκαπέντε χρόνια εκτός αν η εν λόγω κυρία κάνει ό,τι περνάει από το χέρι - και την τσέπη - της για να αλλάξει τα δεδομένα. Η διακριτική «γοητεία» της μπουρζουαζίας δεν είναι και τόσο διακριτική στη Ρουμανία.

Όταν τον περασμένο Φεβρουάριο η ταινία κατέκτησε τη Χρυσή Άρκτο στο Φεστιβάλ Βερολίνου, μεγάλη μερίδα των κριτικών υποδέχθηκε κάπως ειρωνικά την είδηση, κυρίως επειδή κανείς δεν περίμενε από τον Πρόεδρο της κριτικής επιτροπής Γουόνγκ Καρ Γουάι, γνωστό για την ποιητική και αρκετά συναισθηματική και οπτικά πλούσια δουλειά του, να βραβεύσει ένα ακόμη φιλμ κοινωνικού ρεαλισμού από τη Ρουμανία, στην κληρονομιά των ήδη διαφνοστεφανωμένων (στις Κάννες) «4 Μήνες, 3 Εβδομάδες και 2 Μέρες» και «Πίσω από τους Λόφους» του Κριστιάν Μουντζίου. Βέβαια, η βράβευση ήταν χρονικά καίρια, καθώς συνέπιπτε με την αναγγελία της μείωσης των χρημάτων που θα διέθετε η ρουμάνικη Κυβέρνηση για τον κινηματογράφο, αλλά και λόγω του κύριου θέματος του φεστιβάλ, που ήταν η τοποθέτηση της γυναικείας φιγούρας σε πρώτο πλάνο. Με άλλα λόγια, η «Οικογενειακή Υπόθεση» κινιόταν στους πολιτικούς και κοινωνικούς άξονες που θα ήθελε το φεστιβάλ, οπότε η βράβεισή της δε θα έπρεπε να αποτελεί έκπληξη, τελικά.

Τα καλά νέα, όμως, είναι ότι, ανεξάρτητα από τα παραπάνω, η «Οικογενειακή Υπόθεση» είναι όντως μια καλή ταινία. Ο Κάλιν Πέτερ Νέτζερ στο τρίτο του μόλις φιλμ καταφέρνει να δημιουργήσει ένα δυνατό δράμα που επιμένει κυρίως στην παρατήρηση των ηρώων του, ακολουθώντας τους από - ασφυκτικά - κοντά και δίνοντάς τους τη δυνατότητα στα-

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Είναι μια σαλονάτη από τη Ρουμανία. Και μιλάνε ρουμάνικα. Και να θέλεις να κοιμηθείς, φωνάζουν...

διακά να αποκαλυφθούν, να αναπτυχθούν και, τελικά, να παρουσιάσουν όλα τα ελαττώματά τους. Στην προσέγγισή του δε χωράνε περιττά φτιασιδώματα, σκηνοθετικά τρικ ή η συνοδεία μιας υποστηρικτικής ηχητικής μπάντας παρά αρκούν οι φυσικοί ήχοι, οι βαριές αναπνοές και οι άβολες σιωπές όταν τα πράγματα αποκτούν τραγικές διαστάσεις. Τα κοντινά πλάνα στα πρόσωπα των χαρακτήρων του λένε όλα όσα χρειάζονται να ειπωθούν και αυτό είναι που έχει σημασία για τον νεαρό σκηνοθέτη.

Για το θεατή που έχει συνηθίσει τις πρόσφατες ρουμάνικες παραγωγές, οι οποίες βάζουν στο μικροσκόπιο κυρίως τα οικονομικά χτυπημένα στρώματα, αποτελεί μια ευχάριστη αλλαγή η μετατόπιση της εστίασης: στα ανώτερα κοινωνικά στρώματα, τα απαλλαγμένα από τις οικονομικές δυσκολίες, που, όμως, αποδεικνύουν ότι είναι το ίδιο χαμένα μέσα στη φαινομενική τους ασφάλεια. Η Κορνηλία (της Λουμινίτα Γκεοργκίου) ζει στο ευρύχωρο σπίτι της με τον άνδρα της, οργανώνει δεξιώσεις για να γιορτάσει τα γενέθλιά της και παρακολουθεί όπερες χωρίς να έχει το βιοποριστικό άγχος που χαρακτηρίζει το μεγαλύτερο μέρος των συμπολιτών της. Εξάλλου, πάντα υπάρχει η δυνατότητα

της δωροδοκίας, μία τακτική που εφαρμόζει συχνά, χωρίς να θεωρεί ότι διαπράττει κάτι το κατακριτέο. Η Κορνηλία είναι η άλλη πλευρά του καθρέφτη, η άλλη όψη του νομίσματος της ίδιας κοινωνίας που έχουμε γνωρίσει κινηματογραφικά και η αιτία πολλών από τις δυσκολίες που είδαμε να συναντούν, φερ' ειπείν, οι ήρωες του Μουντζίου. Το συμπλήρωμα του puzzle είναι πραγματικά αποκαλυπτικό.

Όταν, όμως, τα πράγματα παίρνουν τραγική τροπή και η Κορνηλία μπλέκει στον ίδιο κρατικό μηχανισμό που άλλοτε εξυπηρετούσε, αρχίζει να γίνεται εμφανές το γεγονός ότι και η «Οικογενειακή Υπόθεση» κινείται στον ίδιο παρονομαστή. Σε μία χώρα πηγμένη στη διαφθορά (ίσως σου θυμίζει κάτι...), όπου οι νόμοι κάμπτονται κατά το δοκούν, αρκεί να βρεθεί το κατάλληλο πρόσωπο για να ασκήσει την ικανή δύναμη.

Όλα αυτά τα βλέπουμε μέσα από τα μάτια της Κορνηλία και η εντυπωσιακή ερμηνεία της Γκεοργκίου μας κάνει συμμετόχους (και συνένοχους) στην κατάσταση. Η ταινία δε θα ήταν η ίδια δίχως την ερμηνεία της, που δίνει στο χαρακτήρα της μεγαλύτερες διαστάσεις από την ίδια, για να της προσδώσει μια οικουμενική χροιά που την ξεπερνά, ως τη

χώρα και την πολιτικοοικονομική της κατάσταση. Δεν είναι τυχαίο το ότι τη δυνατότερη στιγμή του φιλμ αποτελεί η συνάντηση της Κορνηλία με την οικογένεια του σκοτωμένου παιδιού, σε μια σκηνή όπου καταρρίπτονται τα ήθη, η τιμή και η υπόληψη, αποκαλύπτοντας την πραγματική ουσία των πραγμάτων κάτω από το δράμα. Το οποίο δράμα ποτέ δε φαντάζει υποκινούμενο, καθώς ο Νέτζερ ακολουθεί περισσότερο προσέγγιση ντοκιμαντέρ στην αποτύπωσή του, κάνοντας την παρακολούθησή μας ακόμα πιο άβολη, σα να κρυφοκοιτάμε κατευθείαν τα μυστικά μιας άλλης οικογένειας ή μιας άλλης κοινωνίας, που ίσως να μη διαφέρει όσο θα θέλαμε από τη δική μας.

Ακριβώς αυτή η ντοκιμαντερίστικη προσέγγιση, όμως, είναι που ίσως κουράσει μερικούς, καθώς ο Νέτζερ αφήνει την κάμερα να καταγράφει τους επίπουνους και καλογραμμένους μεν διαλόγους, όμως, αρνείται τις περισσότερες φορές να διατάξει το «cut», με αποτέλεσμα μερικές σκηνές να διαρκούν περισσότερο από όσο θα έπρεπε. Τεχνική που δεν μπορείς αμιγώς να την κατηγορήσεις γιατί σε άλλες περιπτώσεις (κυρίως προς το φινάλε) αποδίδει, ακριβώς γιατί αποδεικνύεται περισσότερο ενδοσκοπική από όσο θα περίμενες. Είναι ένα δίκολο μαχαίρι που αφαιρεί αλλά και προσδίδει αξία στην ταινία, καθώς είναι υπαίτια τόσο για την αργή εκκίνηση όσο και για τη συσσωρευμένη ένταση

του τέλους. Στην τελική, κανείς δεν υποσχέθηκε ότι αυτή η υπόθεση, εκτός από «Οικογενειακή», θα είναι και εύκολη.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Αν έχεις ήδη εκτιμήσει το ρεαλιστικό, κοινωνικό σινεμά που κυριαρχεί τελευταία στα ευρωπαϊκά φεστιβάλ, δεν υπάρχει καν δίλημμα και η ταινία είναι μονόδρομος. Αν ανήκεις, όμως, στους υπόλοιπους, «κανονικούς» θεατές θα πρέπει να οπλιστείς με υπομονή και διάθεση ανακάλυψης γιατί εδώ δεν πρόκειται να συναντήσεις τους συνήθεις κανόνες του multiplex. Θα βρεις, όμως, μια δυνατή κοινωνική ιστορία και μία μεγάλη ερμηνεία από την πρωταγωνίστρια της ταινίας - προχωρώντας σε έναν έντονο παραλληλισμό με τη δικιά σου κοινωνία, που θα σε κάνει τουλάχιστον να προβληματιστείς. Καμία σχέση με τις «Οικογενειακές Ιστορίες», αυτό στο υπογράφω με βεβαιότητα.

LINK ME

[official site](#)

[official trailer](#)

[imdb](#)

[facebook page](#)

FOLLOW

**FREE
CINEMA**

ΜΙΑ ΣΤΑΣΗ ΠΡΙΝ ΤΟ ΤΕΛΟΣ (2013)

(FRUITVALE STATION)

Είδος
Δράμα

Σκηνοθεσία
Ράιαν Κούγκλερ

Καστ
Μάικλ Μπ. Τζόρνταν,
Μέλονι Ντίαζ,
Οκτέιβια Σπένσερ

Διάρκεια
85'

Διανομή
ODEON

του Παναγιώτη Παναγιόπουλου

Την Πρωτοχρονιά του 2009, ο 22χρονος Όσκαρ Γκραντ δολοφονήθηκε με έναν πυροβολισμό στην πλάτη από έναν αστυνομικό στο Σαν Φρανσίσκο. Ο θάνατός του προκάλεσε έντονες αντιδράσεις και εξεγέρσεις. Η ταινία καταγράφει την τελευταία ημέρα της ζωής του Γκραντ.

Το σκηνοθετικό ντεμπούτο του Ράιαν Κούγκλερ κέρδισε τα βραβεία κοινού και Επιτροπής στο Sundance, το βραβείο του Un Certain Regard στις Κάννες και είναι η ανεξάρτητη ταινία της χρονιάς με τις περισσότερες ελπίδες να φτάσει στις υποψηφιότητες των Όσκαρ. Βλέποντάς την, καταλαβαίνεις γιατί. Είναι κινηματογράφος γυρισμένος με σιγουριά, φτιαγμένος με άποψη και με θυμό για ένα άδικο γεγονός. Η Πρωτοχρονιά του 2009 βρήκε ανάστατο το Σαν Φρανσίσκο, με τον κόσμο εξοργισμένο να ζητά απονομή δικαιοσύνης για έναν πισώπλατο πυροβολισμό. Ένας τσαμπουκάς στο τρένο κατέληξε στην εκτός κάθε ελέγχου στάση της αστυνομίας - και μάλιστα της αστυνομίας του metro (!) - και στο θάνατο του δεμένου πισώπλατα με χειροπέδες Γκραντ.

Το γεγονός δεν μπορούσε να συγκαλυφθεί με κανέναν τρόπο. Συνέβη μπροστά σε ένα τρένο γεμάτο με επιβάτες, που κατέγραφαν τη σκηνή με τα κινητά τους και ανέβασαν τα videos στο YouTube, οδηγώντας σε αντιδράσεις που η πόλη είχε να ζήσει από τη δολοφονία του Χάρβεϊ Μιλκ. Το άδικο τέλος είναι αυτό που χαρακτηρίζει και τους δύο θανάτους, όπως και ότι πρόκειται για δύο δολοφονίες με ρατσιστικά αίτια. Ο Κούγκλερ, όπως και ο Γκας Βαν Σαντ στο «**Milk**», δεν αφήνει καμία αμφιβολία για το με ποια πλευρά συντάσσεται. Δεν τον ενδιαφέρει ούτε καν ποιος είναι ο δολοφόνος αστυνομικός, αν ήταν πραγματικά ρατσιστής ή απλώς ηλίθιος (υποστήριξε αργότερα ότι μπέρδευσε το περιστροφικό με το taser!). Τον ενδιαφέρει το ίδιο το γεγονός. Ότι ένας 22χρονος πατέρας ενός κοριτσιού έπεσε θύμα αστυνομικής βίας παίρνοντας

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Μπάτσοι, γουρούνια, δολοφόνοι στο Σαν Φρανσίσκο, λέει. Έχουμε κι εδώ, τσάμπα είναι, αδελφέ.

το metro για να γυρίσει στο σπίτι του. Και δίνει ένα πρόσωπο στην τραγωδία, χτίζοντας ένα καλοφτιαγμένο πορτρέτο αυτού του νεαρού άνδρα την τελευταία μέρα της ζωής του.

Ο Όσκαρ Γκραντ μπορεί να μην ήταν άγιος. Είχε μπει για ένα διάστημα στη φυλακή (για λόγους που δε διευκρινίζονται απολύτως), πουλούσε ναρκωτικά για να τα βγάλει πέρα, είχε χάσει τη δουλειά του επειδή ήταν ασυνεπής. Παρ' όλα αυτά, η ταινία δεν αφήνει περιθώριο να μην τον συμπαθήσεις. Λατρεύει τη μητέρα του, τη φίλη του, την κόρη του. Είναι πρόθυμος να βοηθήσει μια άγνωστη στο supermarket που δεν ξέρει πώς να τηγανίσει ψάρια, θα καταφέρει κάποιον να ανοίξει μέσα στη νύχτα το μαγαζί του για να πάνε στην τουαλέτα οι κοπέλες της παρέας, θα δακρύσει για ένα σκυλί που κάποιος οδηγός χτύπησε κι εγκατέλειψε στο δρόμο.

Ο Κούγκλερ δεν καταγράφει απλώς ένα περιστατικό. Δημιουργεί την εικόνα ενός μάρτυρα και ακόμη κι αν υπάρχουν ανακρίβειες ή ασάφειες, οι επιλογές του δικαιολογούνται. Πολύ δυνατές είναι οι ερμηνείες του

Μάικλ Μπ. Τζόρνταν στο ρόλο του Γκραντ και της Οκτέβια Σπένσερ στο ρόλο της μητέρας του. Η βραβευμένη με Όσκαρ ηθοποιός, άλλωστε, πήρε υπό την προστασία της την ταινία, ως παραγωγός και κυνηγός χρηματοδοτών.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Δεν πρόκειται να μείνεις ασυγκίνητος, αν σε ενδιαφέρουν οι αληθινές ιστορίες και η διαμαρτυρία για το άδικο. Δεν είναι πάντως η πρώτη σου επιλογή, αν πεις «πάμε ένα σινεμαδάκι να ξεσκάσουμε».

LINK ME

[official site](#)

[official trailer](#)

[imdb](#)

[facebook page](#)

ΝΕΑ & ΟΜΟΡΦΗ (2013)

(JEUNE & JOLIE)

Είδος

Δράμα

Σκηνοθεσία

Φρανσουά Οζόν

Καστ

Μαρίν Βακτ,
Ζεραλντίν Πελάς,
Φρεντερίκ Πιερό,
Φαντάν Ραβά

Διάρκεια

95'

Διανομή

FEELGOOD

του Άγγελου Μαύρου

17χρονη Παριζιάνα ξεπαρθενεύεται εθελουσίως αλλά παγωμένη από Γερμανό στις οικογενειακές διακοπές το καλοκαίρι, αυτοεκδίδεται μέσω διαδικτύου σε μεγάλο ξενοδοχείο το φθινόπωρο, γίνεται τσακωτή ως «μαθήτρια το πρωί, το βράδυ πόρνη» κατόπιν θανατηφόρου απροόπτου το χειμώνα, νουθετείται / έρχεται στα ίσα της / εξιλεώνεται (ή ίσως όχι) την άνοιξη. «Ζούσε τη Ζωή της»;

«Η Ωραία της Ημέρας», «Η Πωλίν στην Πλαζ» και το «On n'Est pas Sérieux Quand On A 17 Ans» του Ρεμπό σε μία... γάμα Λυκείου; Ας «παιξουν» και βοηθήματα, αν μπορεί έτσι ο ανέκαθεν (συχνά ψιλοφίφα) προβοκάτορας του γαλλικού «Sitcom» της λίμπιντο και των δεσμών αίματος να επαναγονιμοποιήσει τη συντηρητική κινηματογραφική θεματική της ανακάλυψης της σεξουαλικότητας, βγάζοντάς τη στο κλαρί ως - εν συγχύσει λόγω ηλικίας αλλά γνήσια - ενστικτώδη, από μία φιλέρευνη σπουδάστρια του παιχνιδιού της σαγήνης και του αισθάνεσθαι της ζωής, αναζήτηση μιας κάποιας συγκίνησης στο «μεγάλο» άγνωστο.

Και στο ξόρκισμα του μπορεί τραυματικού, σίγουρα απογοητευτικού εισηγητικού adulte, αλλά όχι XXX, τολμήματός της (το coup de foudre μας, η έξοδος της Ιζαμπέλ από το σώμα της και η θέαση της ερωτικής μύησης της ενώ συμβαίνει); Και στην επί πληρωτέα αποδειξεί κατάκτηση του - αδύναμου ενώπιον μιας «Νέας και Όμορφης» - ισχυρού φύλου (που, με Viagra ή όχι, πάντα τελειώνει αλλά τα χούγια του οποίου η Ιζαμπέλ ή Λεά, κατά το εργασιακό ψευδώνυμό της, θα ανακαλύψει δραματικά ότι δεν κουμαντάρει); Και στην αυτοϊκανοποίηση της εξόδου απ' το ασφαλές υπνοδωμάτιο, πλάι στο σαλόνι των ανοιχτόμυαλων οικείων της (ένας χαζούλης πατριός - ψυχούλα που κρύβει τη γύμνια του στο ντους); Και στο ξεστράτισμα από τη μητρική συζυγική αποτυχία και γαμήλια υποκρισία (ένας πατέρας τον οποίο δε θέλει να δει,

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ MR. KLEIN

Εντάξει, ξέρεις τώρα, γαλλικουριά είναι, αλλά του τύπου ξυπνάει η σεξουαλικότητα κι αν δεις και το μωρό που παίζει, θα θέλεις να ξυπνήσεις μαζί του...

μια χωρισμένη μάνα που απατά τον «δεύτερο» με τον άνδρα τής οικογενειακής τους φίλης);

Peu importe, γιατί η Ιζαμπέλ κάνει με όπλα κάλλη της τον δικό της, μυστικό Μάη του... 69. Και το βρώμικο μυαλό που την έπλασε βάζει-βγάζει παμπόνηρα δάχτυλα (για να ερεθίσει τη «νορμάλ» Γαλλία, όπως συνήθως) στα πισινά της δραματουργίας, η οποία κ@βλώνει (Γ)αβρά: ένα αθώο σχόλιο για το μακιγιάζ «πόρνης» πριν απ' το πρώτο ραντεβού με το διακορευτή που αυτή επέλεξε, ένα προφυλακτικό ενοχοποιητικά αφημένο από τη μοιχό μητέρα στο μπάνιο, το χειρογλύκανο του επίσης αφυπνιζόμενου βενιαμίν με αστείο μάρτυρα τον «μπαμπά», ένα δοκιμαστικό demi γλωσσόφιλο δωρεάν σε boum συμμαθήτριας με υπόκρουση Vitalic και M83, ο πρώτος (και καλύτερος) πελάτης που θα είναι τραγικά - κι εν είδει σπορέα για την ίντριγκα - επίσης ο τελευταίος που θα «πάρει».

Καθ' όλη τη διάρκεια της πράξης, η κύκλια (όπως οι 4 εποχές του 1 έτους απ' τη ζωή της

Ιζαμπέλ, που ο Οζόν χουφτώνει ευφυώς με πιάσιμο ισάριθμα τραγούδια τής, ανέκφραστα απόλυτης εκφραστή του mademoiselle «χαλάσματος», αλλά και του σημαίνοντος εδώ «Je Suis Moi», της Φρανσουάζ Αρντί), αδιαφανής αλλά βαθιά μεταμόρφωση της Μαρίν Βακτ από άβγαλτη νουνούζα σε ατομικά διατιθέμενη στον Ιστό βίζιτα δεν έχει ανάλογο στις debutante της φετινής σεζόν (Σεζάρ πρωτοεμφανιζόμενης alert) και συνιστά, πλάι στα οφθαλμοφανή προσόντα της, μια ξελογιαστική πρώτη φορά στο εκράν. Που βολεύει ακόμη και τη μυθοπλαστική διακεκομμένη συνουσία σε φασώματα δευτεράνζ ή όχι χαρακτήρων (πιο χτυπητά, ο μόλις ένα τοικ υπαινισσόμενα gay μικρός αδελφός, ο καλύτερος αρσενικός φίλος της ηρωίδας) ή τα φωτομονταζιακά ελεγχόμενα ρεαλιστικά οφθαλμολάγνα ραντεβού.

Υπάρχει άλλωστε και το money shot. Αυτή η λεπτοαργημένα καθάρια (παρότι - ή ίσως ακριβώς επειδή - χειραφετεί κρυπτικά το... αντικείμενό της απ' τις πλήρεις εξηγήσεις, μα ψυχολογικές μα ηθικές), η παραλίγο οργασμική ταινία που ο, σε βάρος της φιλ-

μογραφικής στάθμης του παραγωγικός, Οζόν υπόσχεται απ' την αρχή της καριέρας του ότι θα προσφέρει στους απαιτητικότερους των πελατών του, εγκαταλείπει την κλίνη τής οθόνης επιτρέποντας στο σκεύος ηδονής της να αναβαπτισθεί («**Η Πισίνα**» σε άλλη στάση - Σάρλοτ Ράμπλινγκ, bienvenue) για το εξ αμελείας κακό, που - τα αντίποινα ή η σωτηρία της; - την ξεμπρόστιασε, από μία «έμπειρη» γυναίκα με τα δικά της, προσωπικά απωθημένα ως συμβία. Να σχολάσει ανικανοποίητο το πρώτο γονικά εγκεκριμένο του boy που δοκίμασε από περιέργεια. Και να σου φύγει προτού γιορτάσει τα επόμενα, 18α γενέθλιά του, οπότε ενηλικιωόμενο θα ξαναέπιανε, αν ήθελε, νομίμως πλέον το αρχαιότερο επάγγελμα του κόσμου.

Pas possible mais... rourquoi pas? Στα καρέ - προκαταρκτικά μιάμιση ώρα νωρίτερα, ο φαντασιωτής (στο πιο ντούρο σενάριο του εδώ και χρόνια, «γδύνοντας» ξανά ως άνδρας ένα θηλυκό) που την εξέδωσε στο πανί την είχε πάρει μάτι γυμνόστηθη αλλά άσπιλη, μέσα από κυάλια στην παραλία, ένα χρόνο πριν, στο δικό της Καλοκαίρι της - non

- Αγάπης. Ζήτηση (τη «βλέπετε», τη θέλετε δική σας με όποιο κόστος;); Προσφορά (την έχετε, επειδή αυτή το θέλει και αν τα σκάσετε). Μεγάλη πουτάνα, ε; Όχι η κοπέλα. Ο νταβάς...

EINAI GIA MENA:

Εξिताσιόν για τους arthouse λιγούρηδες, ολοκληρωμένη για τους περισσότερους. Αρκετά κορίτσια θα το αγαπήσουν ως άνευ προηγουμένου... διείσδυση στην εφηβική ψυχή στο κατώφλι της σωματικής ωρίμανσης, κάποια θα το απορρίψουν ως οιονεί ασέλγεια. Και το αγοραίο πλήθος, αν μη τι άλλο, μπανίζει, ωστόσο.

LINK ME

official site

official trailer

imdb

facebook page

RIDDICK (2013)

Είδος

Επιστημονικής Φαντασίας

Σκηνοθεσία

Ντέιβιντ Τούι

Καστ

Βιν Ντίζελ,
Τζόρντι Μογιά,
Ματ Νέιμπλ,
Κέιτι Σάκοφ

Διάρκεια

119'

Διανομή

AUDIO VISUAL

της Ιωάννας Παπαγεωργίου

Δέκα περίπου χρόνια μετά τα γεγονότα στο «Απόλυτο Σκοτάδι» (2000), και πέντε μετά από εκείνα στα «Χρονικά του Σκότους» (2004), προδομένος από τους Νεκροκάπηλους, ο Ρίντικ εγκαταλείπεται ως νεκρός σε έναν ακόμα αφιλόξενο πλανήτη. Όταν συνειδητοποιεί την επικείμενη άφιξη ενός ακόμα, θανατηφόρου φυσικού φαινομένου, ενεργοποιεί φάρο έκτακτης ανάγκης, σχεδιάζοντας τη διαφυγή του, με όποιο σκάφος ανταποκριθεί...

Το «Απόλυτο Σκοτάδι» ήταν ένα b-movie. Με κόστος που δεν ξεπερνούσε τα 23.000.000 δολάρια, πρωταγωνιστή τον προ «The Fast and the Furious» Ντίζελ, συμπρωταγωνιστές μια χούφτα ενδιαφέρουσες φάτσες β' διαλογής (Ράντα Μίτσελ, Κολ Χάουζερ, Κιθ Ντέιβιντ) και δημιουργό τον περιστασιακά διαπρεπή... σεναριογράφο Τούι («Ο Φυγάς»), όμως, προέκυψε ένα απέρριπτα υποβλητικό θρίλερ επιστημονικής φαντασίας. Η πορεία του στο παγκόσμιο box-office ήταν αξιοπρεπής, οι κριτικοί δεν το λάτρεψαν, αλλά ούτε και το μίσησαν, ενώ μερίδα του (βρετανικού κυρίως) κοινού πωρώθηκε τόσο, που το ανέδειξε σε mini cult φαινόμενο.

Η διανομέας του, Universal, εξεπλάγη ευχάριστα από την εμπορική και καλλιτεχνική πορεία του και ως παραγωγός, πλέον, εμπιστεύτηκε στον Τούι πάνω από 100.000.000 δολάρια για να πραγματοποιήσει τα «Χρονικά του Σκότους» - δεύτερο μέρος του φιλόδοξου, στα ίχνη του «Star Wars», αλλά πολύ πιο σκοτεινού και ενήλικου διαστημικού έπους, που είχε οραματιστεί με επίκεντρο το Ρίντικ. Παρά, όμως, τόσο την παρουσία της οσκαρούχου Τζούντι Ντεντς και των πολύ στα high τους τότε - χάρη στο «Crash» και στην τριλογία του «Άρχοντα των Δαχτυλιδιών», αντίστοιχα - Τάντι Νιούτον και Καρλ Έρμπαν, όσο και την εξαιρετική δουλειά στα σκηνικά και τα κοστούμια, το φιλμ αποδείχθηκε εντελώς αποπροσανατολισμένο, ξένισε ακόμα και τους φανατικούς του πρω-

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ ΜR. ΚLEIN

Είναι ο καράφλας ο Ρίντικ και τον κυνηγάνε κάτι δρακόφιδα και μισθοφόροι άμα λάχει, αλλά αυτός κάνει τις δικές του ταρζανιές και τους τουμπάρει όλους με το τσακίρικο το μάτι του. Στο STAR θα πέσει γλέντι!

τότυπου και απέτυχε παταγωδώς (αν και το video game «The Chronicles of Riddick: Escape From Butcher Bay» που κυκλοφόρησε σχεδόν ταυτόχρονα έσκισε δικαίως και στις σελίδες των κριτικών και στις κονσόλες των παικτών).

Ντιζελ και Τούι, όμως, δεν το έβαλαν κάτω. Ο πρώτος μάλιστα, super star πλέον, συμφώνησε με τη Universal να κάνει ένα πέρασμα από το «The Fast and the Furious: Tokyo Drift» (2006), με αντάλλαγμα να του παραχωρηθούν τα δικαιώματα των δύο εν λόγω ταινιών, ώστε με την πρώτη ευκαιρία (τουτέστιν, εύρεση της απαραίτητης συγχρηματοδότησης) να κάνει πραγματικότητα ένα ακόμα sequel. Και από ό,τι φαίνεται, τόσο για τον ίδιο, όσο και για τον Τούι, το πάθημα έγινε μάθημα.

Το «Riddick» επιστρέφει στα βασικά, όντας ένα ακόμα b-movie. Με κόστος περί τα 38.000.000 δολάρια και συμπρωταγωνιστές του - απολύτως στο στοιχείο του - Ντιζελ, μια χούφτα ενδιαφέρουσες φάτσες β' διαλογής, συν την εμβληματική ως Κάρα «Στάρμπακ» Θρέις (στο δια χειρός Ρόναλντ Ντ. Μουρ, παραλίγο αριστουργηματικό τηλεοπτικό «Battlestar Galactica»), Σάκοφ, σε έναν μικρό αλλά καταλυτικό, ίσο μεταξύ ίσων, και αξιολύπητα αταίριαστο σε καλούπια / ρόλους

/ φύλα, «γυναικείο» χαρακτήρα - δυναμίτη. Όπως τότε, στην αρχή, ο Ρίντικ γίνεται ξανά αντιληπτός ως (αδάμαστο) στοιχείο της φύσης. Βουβός για κάτι παραπάνω από το μισό της ταινίας, κινείται ως περήφανο αν και βαριά πληγωμένο αγρίμι αρχικά και ως αθόρυβο, ασύλληπτο από τις αισθήσεις αιλουροειδές στη συνέχεια, με κυρίαρχη τη μοναδική, χαρακτηριστική του ικανότητα να βλέπει στο σκοτάδι, με αυτά τα, τόσο δικά του, ιριδίζοντα σα φεγγαρόπετρες, μάτια.

Αυτή τη φορά η επιβίωσή του δεν απειλείται από γιγάντια, τερατόμορφα, ιπτάμενα «έντομα» που ζουν, πολλαπλασιάζονται και επιτίθενται ως σμήνος στο απόλυτο σκοτάδι, αλλά από γιγάντιους, τερατόμορφους, έρποντες, ένυδρους «σκορπιούς», που ζουν, πολλαπλασιάζονται και επιτίθενται ως σμήνος υπό καταρρακτώδη, ακατάπαυστη βροχή. Όπως και στο «Απόλυτο Σκοτάδι», η όρασή του αποκτά βαρύνουσα σημασία και χρησιμότητα (αντίθετα με τον αδικαιολόγητο παραγκωνισμό της στη δεύτερη ταινία), ενώ αναγκάζεται και πάλι να συνεργαστεί με ανθρώπους που δεν εμπιστεύεται και τον αντιμετωπίζουν ως επικίνδυνο εχθρό. Εδώ, όμως, δε βρίσκονται όλοι εξαρχής μαζί και μέχρι να συναντηθούν, μεσολαβεί ένα κομμάτι κατά το οποίο μας συστήνονται τα πληρώματα των δύο σκαφών που ανταποκρί-

νονται στο σήμα έκτακτης ανάγκης. Σε αυτό το 20λεπτο, πάνω-κάτω, ο Ρίντικ απουσιάζει σχεδόν τελείως και το φιλμ τείνει επικίνδυνα να βγει εκτός ρυθμού, κάνοντας - μοιραία - κοιλιά.

Ευτυχώς, καθώς ο τελευταίος αρχίζει να στοιχειώνει ως κρυφός εισβολέας το χώρο των αντιπάλων του και άμα τη συναρπαστικά χορογραφημένη συλλήψει του (που αποκτά και ιδιαίτερη δραματική ένταση χάρη στη συγκινητική θυσία του εξωγήινου σκύλου / pet του), η δράση πατάει γκάζι και η προσοχή σου βαράει προσοχή. Τι κι αν λείπουν τα εντυπωσιακά πλάνα της οπτικής γωνίας των πλασμάτων τού πρωτότυπου, που αντιλαμβάνονταν τον κόσμο γύρω τους εκπέμποντας ηχητικά κύματα, σα sonar; Τι κι αν οι εικόνες δεν είναι πια στιλπνές, σχεδόν ασπρόμαυρες, με λωρίδες φωτός να χορεύουν υπνωτιστικά στο φως, αλλά βρώμικες, ιδρωμένες, χωμάτινες ή λασπωμένες; Τι κι αν δε θυμάσαι ποιανού ακριβώς πατέρας είναι ο εδώ Τζονς ή - δικαίως - θεωρείς περιττό το flashback στη... Νεκροκαπηλική decadence του Ρίντικ (παρά το μάτι που σου δίνεται η ευκαιρία να πάρεις, ως σωστός/η geek, στις γυμνές, άτακτες κορασίδες στο κρεβάτι του ή στο θεϊκό πρόσωπο του Έρμπαν); Τι κι αν, τέλος, το déjà-νυ ίσως στήσει party στο πίσω μέρος τού μυαλού σου; Αν έχεις αδυναμία σε

b-movies ή / και στην επιστημονική φαντασία ή / και στο «Απόλυτο Σκοτάδι» ή / και στην ακατάβλητη «Στάρμπακ» ή / και στη σέξι ευφυή και ευφυώς σέξι Σέικοφ ή / και την ατίθαση εντιμότητα του Ρίντικ ή / και στη ζωώδη γοητεία του Ντίτζελ, άσχημα δε θα περάσεις.

ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ:

Κατώτερο του αναπάντεχα γοητευτικού «Απόλυτο Σκοτάδι», και παρασάγγας ανώτερο του... αυτοκτονικού «Τα Χρονικά του Σκότους», μπορεί να γίνει χορταστική ένοχη απόλαυση για τους εραστές τόσο της εκτός mainstream, μολυσμένης με τρόπο, επιστημονικής φαντασίας, όσο και της macho... τρυφερής, ιδιαίτερης περσόνας του Ντίτζελ. Οι υπόλοιποι ας προτιμήσουν άλλης ταινίας το... σκοτάδι.

LINK ME

official site

official trailer

imdb

facebook page

ΟΛΟΣ

© ΦΡΑΓΚΟΥΛΗΣ

ΣΕ 3 ΛΕΠΤΑ

